

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvi er Herrens Ord forsvundet af hans Hus?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 17. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_139A-txt-shoot-idm547.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Tungt hvilede i Middelalderen den blinde Tro paa Mennesker med sit Jernaag over det kristne Europa. Videnskabernes Lysglimt begyndte at adsplitte Mørket i dets Hiem, og Tiden skuede sin Nød. Da fremstod Luther, den stærke Kæmpe, hans Arm var udrustet fra det Høie med Kraft til at bryde Aaget, og han brød det; men ydmyg erkendte han sig som et Redskab i den Sammes Haand, der engang løste Verden af en større Nød, ved at skænke den sin Enbaarne; det var saa 18langt fra at han reiste Menneskekløgt et Alter paa Overtroens Grus, at han meget mere, med Apostelen, agtede sig Intet at vide uden Jesum, den Korsfæstede. Dog, den prøvende og opløsende Evne i Menneskesiælen var vaagnet, faa ere de store Mænd, som kunne forene barnlig Tro med udviklet Forstand og udbredt Kundskab, Mængden som æder af Kundskabstræets Frugt, forføres af den fristende Slange til at tro sig Gud lig, og saaledes skete det, at Lutherdommen, hvis Særegne det i Stifteren var og stedse skulde være, at løfte den hellige Skrift høit over al menneskelig Myndighed, at selv den maatte føde Ringeagt for det Hellige. Ved hvert Skridt Menneskeaaanden gjorde til en lysere Erkendelse af Tingene trindt os, af Naturen og dens Love, og af sin egen Virkemaade, troede den sig stedse mere beføiet til at være klog over det, som skrevet staar. Dristigere og dristigere mente den tilsidst, ved Betragtninger over sig selv og det Endelige, at kunne fastsætte de Love, hvorefter Guddommen maatte virke, og forvoven bortkastede den nu Alt, som ei vilde stemme med disse Begreber. Sit eget ubegribelige Slægtskab med Guddommen kunde den ei nægte, den aandelige Høide, paa hvil19ken Enkelte stode og staa over Millioner af deres Brødre, maatte den erkende, skønt ogsaa det var ubegribeligt, men dog paastod den i sin Hovmods Rus, at intet Væsen, inderligere forenet med Guddommen end den følte sig, kunde fremstaa paa Jorden. Paulus spurgte fordum: hvem farer op til Himmelen at nedhente Kristus ? Det mente Tidens Kloge at kunne gøre, anden Gang maatte han blive Menneske, ei som i Tidens Fylde for at frelse Slægten, men for at dømmes af Mennesker. Hvad Enhver mente selv at have kunnet opfinde, det erklæredes for Sandhed, men det Eneste som gjorde Kristendommen nødvendig, den guddommelige Stadfæstelse paa Menneskets uviste Haab, paa Naade for den Angergivne, Trøst og Størkelse for den Bedrøvede og Lidende, det erklæredes for Digt, eller var det vel Andet, Man mente, naar Man kaldte den Lemping efter Menneskets Fatteevne i den umyndige Alder ! Saaledes døde Troen og med den Forkyndelsen, Man vedblev at kalde Jesus den Største, som fødtes af Qvinder, men ei stort anderledes end Stridsmændene fordum kaldte ham Jødekonige , thi selv de Ringeste mente jo at kunne forbedre hans Lære.